

Riikka Talvitie imponerar med operan om Domarens hustru

Trovärdig. Sopranen Tuuli Lindeberg imponerar i Riikka Talvities nya opera om en hustru som är både svag och stark. **FOTO: JONATAN SUNDSTRÖM**

OPERARECENSION

[Anna Pulkkis](#)

17.3.2017 14:07

Hotet om våld är ständigt närvarande i Riikka Talvities opera Domarens hustru.

The judge's wife

Musik: Riikka Talvitie; text: Caryl Churchill; regi: Teemu Mäki; ljusdesign: Hanna Käyhkö; filmning och klippning: Jonatan Sundström. I rollerna: Tuuli Lindeberg, Saara Kiiveri, Tuula Paavola, Juha Uusitalo, Ville Tiihonen. Rösterna på videon: Jamie MacDonald, Teemu Mäki. Defunensemble (Hanna Kinnunen, flöjt; Mikko Raasakka, klarinett; Markus Hohti, cello; Lily-Marlene Puusepp, harpa; Mirka Viitala,

tangentinstrument; Anders Pohjola och Timo Kurkikangas, elektronik), dirigent Jutta Seppinen. Premiär i Balders sal 16.3, övriga föreställningar 18.3 och 19.3.

Riikka Talvities kammaropera The judge's wife (Domarens hustru) blev färdig 2014, men planerna för uppförandet strandade. Talvitie gav dock inte upp utan producerade operan själv i samarbete med Defunensemblen.

Lyckligtvis, för det är fråga om ett i många avseenden lyckat tillskott i genren, inte minst tack vare Caryl Churchills engelskspråkiga tv-skådespel från 1972 som fungerar utmärkt som operatext.

Handlingen börjar med att domaren fäller en uppseendeväckande hård dom mot en ung terrorist. Maktkamper förs både i (klass)samhället och i hemmet, där den despotiska domaren får stöd av sin hustru Caroline men desto mera giftiga kommentarer av hustrus syster Barbara samt den upproriska tjänarinnan Peg.

Hotet om våld är ständigt närvarande och understryks av detaljer som blir integrerade som rytmiska element i musiken: solisterna klappar sina kinder och Peg hackar kniven mot skärbrädan.

En stark rytmisk drivkraft, ofta med korta upprepade motiv, är kännetecknande för Talvities musik, och här var den dynamiska dirigenten Jutta Seppinens insats väsentlig. Ensemblen med flöjt, klarinett, cello, harpa, tangentinstrument samt elektronik excellerade. Klängen var fyllig och rik, och när musiken var som mest passionerad kändes salen för liten.

Teemu Mäkis regi fungerade i det begränsade utrymmet omgivet av publiken på tre sidor. Att solisterna ofta bara satt och sjöng med noterna framför sig störde förvånansvärt litet. Den psykiska spänningen fanns där, och då utgångsläget var statiskt blev rörelserna desto betydelsefullare. Mycket kunde skapas med små medel också vad dekoren beträffar.

Efter pausen fortsatte det trögt med extra material, först en rad funderingar kring ämnet terrorism. Videomaterialet från kravallerna i Nordirland var relevant med tanke på textens ursprung, medan närbilderna av våldsamheter under nyare konflikter var onödiga.

Solisterna förtjänar en eloge. Sopranen Saara Kiiveri var träffsäker i tjänarinnans roll, och Tuula Paavolas (Barbara) ståtliga altröst bildade en härlig kontrast till de ljusare rösterna. Juha Uusitalo är som gjord för domarens roll men sångprestationen var ojämn, vilket hördes tydligast då han med hjälp av elektronik sjöng i kanon med sig själv.

Sopranen Tuuli Lindeberg imponerade i Carolines centrala roll. Hon gjorde en självsäker och nyanserad tolkning av den krävande och omfattande stämman och var trovärdig som hustrun som är både svag och stark, som har förlorat sin identitet men står för sina val.

På videon mördas domaren av terroristens bror (Ville Tiihonen). Är det som Caroline sjunger i sin slutmonolog, att hennes man bara spelade en förhatlig roll för att provocera förändring? Slutscenen är bland det finaste som Talvitie har skrivit.

[Anna Pulkkis](#)